

Сад

Говард Лавкрафт

Бачу давній, давній сад той, часто, уві снах своїх,
Де травневе дуже сонце, гра промінчиків ясних,
Де яскраві квіти в'януть, наче в колір сивини,
І стовпів та стін розруха – клич думок до давнини.

Там лоза по закуточках, мох там, ставу навкруги,
І бур'ян здушив альтанку в нетрях холоду й пітьми.
На сирих, мовчазних стежках – небагатий трав покрив,
Де речей вже мертвих сморід аромати притупив.

Там живих істот немає у самотній пустоті
І ні звуку не лунає з тиші, що у хащі тій.
Прислухаюсь, як гуляю, сподіватимусь знайти –
Сад з минулого, що лишив, лиш у пам'яті сліди.

Часто уявляти буду день, нема якого більш,
Як дивлюсь на сиве, сиве – наче знав його раніш.
Потім сум мене огорне й тілом дріж немов проб'є:
Знаю, квіти ті – надії, сад – то серденько мое!

Переклад Віталія Гречки